

Melek ve Şeytan / hikayenin devamı

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Melek ve Şeytan / hikayenin devamı

* * *

Mutfaktan gelen tıkırtılar eşliğinde gözlerini açan Başkomiser Ahmet dünkü yorucu temponun ardından kendini eve zor atmış, karısının kutlama için yapacağı yemeklerin listesinden daha birkaçını dinlerken koltukta uyuklamaya başlamıştı.

Yaşlanıyor muydu ne? Eskiden olsa bütün gün koşturduktan sonra oğullarıyla futbol maçına gidecek kadar dinamik olurdu. Belki de hiç istemese de emeklilik iyi bir fikirdi. Bu düşüncelerle bir süre daha sıcak yatağında kaldı.

Karısının sesi geliyordu. Muhtemelen Ankara'daki oğlu Mehmet ile telefonda görüşüyordu. Amerika'da okuyan oğlu Serhat ile saat farkı yüzünden öğlenden sonraları görüşürdü hep.

"Her gün ne buluyor bu kadın çocuklarla konuşacak," diye geçirdi aklından Başkomiser.

Cinayet soruşturmasını düşündü. Komşuların bazılarına göre katil İbrahim'di. Selim, İbrahim gibi bir adamdan bir cinayet beklemiyordu. Feride'nin şimdilik bir fikri yoktu. O, elindeki deliller kesinleşmeden hiç bir soruşturmada kendini şartlandırmaz, şüphelerini de çoğu zaman kendine saklardı.

Dün akşam merkezden çıkmadan önce Çanakkale'den apar topar gelen Caner'i sorgulamışlar, ondan da annesiyle üvey babasının geçimsizlikleri hakkında sözler dinlemişlerdi.

Annesi ikinci evliliğini yaptığında Caner yedi yaşındaydı ama yine de annesinin üvey babasına çok soğuk davrandığını hayal meyal hatırlıyordu. Aslında birbirlerine güzel bir söz ettiklerine hiç şahit olmamıştı. Yine de Caner'e göre üvey babası asla annesini öldüremezdi. Birbirlerini sevmediklerini biliyordu ancak bu öldürmek için yeterli sebep değildi.

Cinayeti kimin işleyebileceği konusunda söyleyecek sözü yoktu. Hırsız olamazdı zira evlerinde çalınmaya değer bir eşya yoktu. Annesinin mahalledeki herkesle kavgalı ve dargın olduğunu bildiğinden, bütün komşular da potansiyel katil durumundaydı. Çalıştığı evin hanımının bir erkek kardeşi vardı. Birkaç kez annesini eve bırakmıştı. Adı Levent olan adam oldukça yakışıklı biriydi ve ilk gördüğünde annesine gösterdiği ilgi delikanlıyı çok kızdırmıştı. Annesi her ne kadar rahat bir yaşam sürememiş olsa da çok güzel bir kadındı. "Erkeklerin dikkatini çekecek kadar güzel," demişti Caner, cümlesinin sonunda. Caner'in anlattıklarıyla gizemli otomobilin sahibi de nihayet ortaya çıkmıştı.

Üvey kardeşi Osman'la fazla vakit geçirememişlerdi. Onların evine taşındıktan kısa süre sonra Osman kaybolmuştu. Caner o

yaşına kadar hiç ağlarken görmediği annesinin, Osman'ın kaybolduğu gün üstünü başını paralayarak ağladığını görünce, çocuk aklıyla Osman'ı çok kıskanmıştı. Bir daha da böyle ağlarken hatta gülerken bile görmemişti annesini. Duygularını belli etmeyen bir yapısı vardı.

Caner'in ardından İbrahim'in sorgusu yapılacaktı fakat İbrahim bütün gün yaşadıklarından sonra fenalaşmış ve apar topar hastaneye kaldırılmıştı. Doktor, önemli bir durum olmadığını söylemiş ama yine de bu geceyi müşahade altında geçirmesini önermişti. Bugün İbrahim'in sorgusuna başlayabilmeyi ümit etti Başkomiser.

Caner'in bahsettiği şu Levent'le de bir an önce görüşmeliydiler. Pekâlâ Gülnaz ile aralarında yasak bir ilişki olabilirdi. Hatta bu yasak ilişkiyi fark eden ve annesine çok sinirlenen Caner bile işlemiş olabilirdi cinayeti.

İbrahim, Caner, Levent ve bir mahalle dolusu insandan hangisi katil olabilirdi? Düşündükçe konunun daha da içinden çıkılmaz bir hâl aldığına karar veren Başkomiser, karısının hazırladığı kahvaltı sofrasını hayal ederek hızla çıktı yatağından. Bu gün sandığından da yorucu geçecekti, belli olmuştu.

Feride yatak odasının dolabının aynasından üzerine tuttuğu gök mavisi bluzla, siyah kalem eteğine bakıyordu. Bu akşam Nevin ablasının kutlama yemeğine giderken acaba bunu mu giymeliydi? Kapının kenarında, elinde saç tokası ve fırçasıyla dikilen Hayal kıkırdadı. Yatağın üzerinde duran onlarca bluz, etekler, pantolonlar, elbiseler, annesinin kararsızlığını gözler önüne seriyordu. İyi ki anneannesini birkaç günlüğüne dayısına gitmişti. Yine annesinin ardından "Ne dağınık kadınsın be Feride," diye söylenecekti. Aslında annesi ne giyerse giysin akşamki yemekte çok güzel olacaktı.

Elindeki kıyafetleri aceleyle yatağın üzerindeki öbeğe fırlatan Feride sevgiyle sarıldı kızına. On yaşında olmuştu bile. Ne de çabuk büyüyordu. Babasının yokluğunu ona

hissettirmemek için elinden geleni yapsa da kızının bir baba şefkatine ve korumasına ihtiyacı olacağı yaşlar uzakta değildi.

Kafasını karıştıran düşüncelerine Savcı Cevdet'in hayalinin de eşlik ettiğini fark edince savuşturdu aklından bu düşünceleri. Savcıya hayatını borçluydu, onun ilgisinin de farkındaydı. Her kadın böyle bir ilgiyi hisseder, fark ederdi zaten ancak kızının hayatına yabancı bir erkeği sokma fikrine de bir türlü alıştıramıyordu kendini. Kızı onun tek vazgeçilmeziydi ve böyle kalmasını istiyordu.

Cinayet Büro, sabahın erken saati olmasına rağmen harıl harıl bir koşuşturmacayla günaydın demişti güne. Merkeze ilk gelen Selim olmuştu. Sabah sabah annesinin bulduğu kızı öve öve bitiremediği cümleler eşliğinde yaptığı kahvaltıdan bir şey anlamamış, geç kaldığını bahane edip apar topar kaçır gibi kalkmıştı sofradan. Kapıdan çıkarken annesinin, akşamki yemeği unutmamasını tembihlediğini duymamıştı bile.

Başkomiser Ahmet ve Feride geldiğinde Selim, simit ve çay eşliğinde, yarım bıraktığı kahvaltısını tamamlamakla meşguldü. Nasıl olmuştu da, kendini bir anda Başkomiserinin odasındaki panonun önünde, elinde keçeli kalemle bulunduğunu anlayamamıştı bile. Her sabah yaptıkları durum değerlendirmesi için hazırды. Başkomiser ekibine bir kez daha baktı. Bu çocukları seviyordu. Ailesinden bile fazla gördüğü bu ikiliyi ve onlarla geçirdiği bu soluk soluğa günleri hiç unutmayacaktı. Bir kaç ay sonra aralarında olamayacağı için hüznünlendi.

İbrahim sabah erkenden son kez muayene edilmiş ve sorgulanmasını erteleyecek bir sağlık sorununun olmadığına kanaat getirilip taburcu edilmişti. Polis Memuru Aytekin'in tıklattığı kapı Başkomiser ve ekibini kendine getirdi. İbrahim yaklaşık iki saattir sorgu odasında bekliyordu. Bu iş bugün çözülmeliydi.

"Karını neden öldürdün İbrahim?"

"Vallahi de, billahi de ben öldürmedim Başkomiserim. Ekmek

Kur'an çarpsın. Daha bir fiske vurmuşluğum bile yoktur Gülnaz'a. Fabrikadaydım ben o gece. Sormadınız mı patronlara?"

"Sorduk elbette. Birkaç güne ortaya çıkacak fabrikada olup olmadığın. Şimdi anlat bakalım."

"Neyi anlatayım Başkomiserim? Karım öldürüldü ve siz beni suçluyorsunuz. Bırakın benimle uğraşmayı da karımın katilini bulun."

"Ukalalığa lüzum yok İbrahim. Emin ol sen ya da bir başkası, karının katili kimse, en kısa sürede bulacağız. Anlat, karınla neden kavga ediyordunuz. Alıp veremediğiniz neydi?"

"Ne olacak Başkomiserim? Her evde olan kavgalar işte. İncir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden. Bir de hayat gailisi var tabii. Parasızlık belimizi çok büküyordu. Çoğunlukla ondan sebep bağırışırdık. Gülnaz temizliğe başladığından beri daha çok kazanacağımıza, borca bile girmiştik. Nereye gidiyor bu paralar deyince de sinirleniyordu Gülnaz. Eskiden de sesini yükseltirdi zaten bana ama son zamanlarda kantarın topuzunu kaçıırıyordu. Allah'tan sabırlı adamımdır ben. Çok kızsam da bir kere bile el kaldırmadım karıma. Sorun mahalleliye, bir tanesi desin, İbrahim karısını dövüyor diye, kafamı keserim. Ben karımı öldürmedim, severdim ben onu. Kahrımızı çekti yıllarca. Hasta anama baktı son gününe kadar. Oğlum da kaybolmasaydı eminim ona da öz analık ederdi."

"Karını son günlerde evine bırakan otomobil hakkında ne biliyorsun? Sanırım o yüzden de kavga çıkmış bir keresinde aranızda."

"Mahalleliye sorun derken işte tam da bunu söylemek istemiştım Başkomiserim. Görüyorsunuz ya, her şeyden haberdarlar sağolsunlar."

"Konuyu dağıtma İbrahim, soruma cevap ver."

"Evet, bir iki sefer lüks bir araba getirdi Gülnaz '1. Sordum, 'Saat geç oldu diye hanımın kardeşi arabasıyla getirdi beni,' dedi."

"İnandın mı?"

İbrahim çaresiz bir bakış attı Başkomisere. Belli ki inanmaktan başka çaresi yoktu.

“İnandım da... Ne bileyim işte be Başkomiserim. Karım çok güzel bir kadındı, içime bir kurt da düşmedi desem yalan olur. Üzerine gittim, doğru söyle, dedim ama ‘Sen beni ne sanıyorsun? Ben ekmeğimin peşindeyim, sen bana iftira atıyorsun. Allahtan kork!’ deyince sustum ben de. Haklıydı kadın. Ben yıllardır it gibi çalışıyorum ama yine de elde yok, avuçta yok. Bir güzel gün yüzü görmedi biçare. Yaşı daha çok gençti, istekleri de yaşına göreydi tabii. Ama ben hiç bir zaman onun isteklerini karşılayacak bir koca olamadım. Yine de razı geldi, oturdu dizimin dibinde. O da isterdi elbette diğer kadınlar gibi süslensin püslensin, gezsın tozsın, yesin içsin... Olmadı işte. Kaderi böyleymiş.”

İbrahim’in sorgusu bitmişti ancak gözaltı durumu hâlâ devam ediyordu. Başkomiser, bütün oklar bu adamı gösterse de onun katil olacağını tahmin etmiyordu. Levent denen adamı bir an önce bulmalı ve Gülnaz’la aralarında nasıl bir münasebet olduğunu öğrenmeliydiler. Ablası Levent’i bulmalarına yardımcı olurdu muhakkak.

Ülkece tanınmış bir müteahhitlik şirketinin, Başkomiserin evinin salonundan bile daha büyük bekleme odasında yarım saatten fazla zamandır Levent Kozan’ı bekliyorlardı. Holdingin ortaklarından biri olan Levent’in, gönül eğlendirmek için neden ablasının yardımcısını seçtiği sorusuna yanıt almak sandıkları kadar kolay olmayacaktı belli ki.

Uzun bekleyişin ardından bekleme odasının kapısında beliren adam adeta “Ben patronum, ” diye bağıırıyordu. Beklettiği için dilinin ucuyla dilediği özü, belki kendi bile duymamıştı.

“Gülnaz’la birkaç aydır sevgili olduğumuzu sizden saklayacak değilim. Yakında kocasından boşanacaktı ama bu boşanma kararının sebebi ben değildim. Biz sevgili değilken bile kocasını sevmediğini her fırsatta dile getirdiğini ablamdan duymuştum. Onunla evlenmeyi düşünmedim hiç bir zaman. Biz halimizden memnunduk. Beni çok mutlu ediyordu. Ben de onun her türlü maddi ihtiyacını karşılıyordum. Boşandıktan sonra ona

bir ev açacaktım. Birbirimizden bıkana kadar ilişkimiz devam edecekti. Gülnaz da bunu biliyordu ve hiç bir şekilde fazlasını beklemiyordu. Bir erkeğin boyunduruğu altında olmayı o da istemiyordu. Onun tek hayali rahat ve paralı bir hayat sürebilmektir. Alan razı veren razıydı anlayacağınız.”

Gerekli gereksiz bir sürü eşyayla donanmış odada, devasa maun masanın karşısındaki koltuklarda oturuyorlardı Başkomiser ve ekibi. Karşılarında oturan, savundukları aile bağlarını yerle bir ederken yüzü bile kızarmayan adama katlanmak zorundaydılar.

“Yani Gülnaz’ı siz öldürmediniz? Öyle mi Levent Bey?”

Başkomiser Ahmet’in sorusuna uzun süren bir kahkahayla karşılık veren Levent, yüzüne alaycı bir görüntü takındı. Bu adama iyice sinir olmuşlardı artık.

“Dalga mı geçiyorsunuz Başkomiser? Sadece bir kaç sefer yatağıma girmiş bir kadını sizce neden öldürmüş olabilirim? Ona çok mu aşıktım yani, bunu mu demeye getiriyorsunuz? O sefil kocasından onu çok kıskandım ve öldürdüm, öyle mi? Sizce de bizim durumumuzda Gülnaz’ı benim değil, kocasının öldürmesi gerekmez miydi? ”

Gür kahkahası bir süre daha devam eden adam aniden sustu. Yüzü ciddileşti. Tekrar konuşmaya başladığında o alaycı ses tonundan eser yoktu. Buyurgan ve sert bir sesle sözünü bitirdi.

“Rica ederim kendinize gelin. Böyle saçma sapan bir konu için beni işimden alıkoyduğunuza inanamıyorum. Size zaman ayırmak için kaç randevumu iptal ettim, biliyor musunuz siz? Ben Gülnaz’ı öldürmedim. Böyle bir düşünceyi aklıma bile getirmedi. İki gündür Fransa’da holdingler arası toplantıdaydım. Daha bu sabah döndüm. Şimdi izninizle işime geri dönmem gerek.”

Holdingler patronu, gönül işlerinin başına dert olmasına izin verecek gibi görünmüyordu. Önündeki telefonun ahizesini kaldırıp sekreterine misafirleri yolcu etmesi emrini verirken de sesinde aynı kararlılık vardı.

Evin içindeki kalabalık bir o tarafa, bir bu tarafa koşturuyor, tabak çanak sesleri birbirine karışıyordu. Nevin ablalarının hazırladığı enfes yemekler tek tek sofraya getirilirken, Başkomiser Ahmet ve Emniyet Müdürü Şefik, Savcıyı da aralarına almışlar, günün değerlendirmesini yapıyorlardı. Hayal de Başkomiser Ahmet'in oturduğu koltuğun baş ucuna yaslanmış onları seyrediyordu.

Bir çırpıda hazırlanan sofraya krallara layık bir görünümdeydi. Nevin Hanım, meslek hayatını sağ salım sona erdirecek olan kocasına, otuz beş yıllık evlilik hayatları boyunca böyle mükellef bir sofraya hazırlamamıştı. Kutlamada iki kişi haricinde tüm dostları yerini almıştı. Oğullarını çok özlediğini düşünüp hüznlenen Başkomiser, emekli olduğunda onlarla beraber uzun bir tatile çıkma fikrini hatırlattı kendine.

Cevdet gece boyunca, masada belli ki özellikle yanyana oturtulduğu Feride ve Hayal ile sohbet etti. Selim, annesinin Nevin Hanım'a fısırlar ne anlattığını tahmin edebiliyordu. Bu kadın onu evlendirmeden rahat edemeyecekti. Başkomiser Ahmet göreve yeni başladığında başından geçen komik olayları anlatırken Polis Memuru Aytekin ve karısı gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı. Nevin Hanım masanın diğer ucunda tam karşısında oturan kocasına baktı sevgiyle. Varlığına bir kez daha şükretti.

Bir eliyle bilgisayardaki mobese görüntüsünü dondurma tuşuna basarken diğer eliyle ekrandaki adamı gösterdi Feride.

"İşte, işte bu adam. Görüyor musunuz Başkomiserim? Gülnaz çalıştığı evden kendi evine ulaşana kadar üç araç değiştiriyor. Üç ayrı durakta minibüs beklerken mobese görüntüsü var elimizde. Bu adam Gülnaz'ın minübüse bindiği bütün duraklarda tam arkasında dikiliyor. Aynen burada olduğu gibi."

Sabah erkenden geldikleri merkezde onları iki CD karşılamıştı. Biri fabrikanın kamera kayıtlarının olduğu, diğeri de mobese

kayıtlarının bulunduğu CD'lerden, fabrika kayıtlarıyla başlamışlardı işe. Görüntülerin tamamı o güne ve cinayetin işlendiğı geceye aitti.

Görüntülerde İbrahim belirene kadarki bölümü hızlıca geçtiler. Maktûlün ölüm saatinde, fabrikanın girişini süsleyen kulübede oturan İbrahim'in ayan beyan görüntüsü bir numaralı şüpheliyi aklamış oluyordu. Her ihtimale karşı gece yarısına kadarki görüntüleri de izlemişler ancak oturduğu sandalyede uyuklayan İbrahim'den başka bir şey görememişlerdi.

Düşük bir ihtimal de olsa Caner de şüpheliler arasındaydı. Çanakkale'den bu sabah gelen yurt kayıtlarına göre, o da bütün geceyi yurttta geçirmiş ve bu durumda ikinci şüpheli de ortadan kalkmıştı. Son bir saattir inceledikleri mobese kamera kayıtlarında Feride'nin ilgisini çeken bir tuhaflık vardı. Selim bir yandan Feride'nin tespiti hakkında fikir yürütürken, bir yandan da göz ucuyla, panoda yazılı üç şüphelinin isimlerinin üzerlerine çektiğı çizgiye bakıyordu. Ortada ne şüpheli kalmıştı ne de şüphelenecek bir hedef.

"Aynı istikamete gidiyor olabilir."

Feride Selim'i onaylarken aygıtın ileri düğmesine basıp bir başka duraktaki görüntüde durdu.

"Elbette olabilir. Fakat bu görüntüde adama dikkatli bakmanızı istiyorum. Gözlerini Gülnaz'dan ayırmıyor sanki. Başı hep Gülnaz'ın bulunduğu tarafa dönük."

Başkomisere ve Selim'e görüntüyü daha iyi inceleyebilmeleri için biraz vakit verdi Feride. Suskunluğu yine kendisi bozdu.

"Sizce de kıyafetleri biraz tuhaf değil mi?"

Yaklaştırıldıkça çözünürlüğü bozulsa da, görüntüdeki adamın üzerine giydiğı kat kat kıyafetler daha net seçilmeye başlamıştı. Selim, bilgisayar ekranına biraz daha sokuldu.

"Üzerinde iki ceket birden var sanırım. Yüzünün yarısını şalla kapatmış. Başındaki şapka da iki tane gibi. Öyle değil mi Feride Komiserim?"

"Evet Selim, bence de kıyafetleri iki kattan oluşuyor. Ama kim iki ceket birden giyer ki?"

"Evsiz birisi..."

Başkomiser Ahmet sandalyesinden doğrulurken yanıtlamıştı

Feride'nin sorusunu. Dakikalardır hiç konuşmadan Feride ve Selim'i dinlendikten sonra söylediği ilk sözdü bu.

İstanbul'un evsiz insanlarla dolup taştığını biliyordu. Üstelik bu evsiz insanların büyük çoğunluğu da çocuklardan oluşuyordu. Sağda solda sokak insanları için yardım kuruluşları, dernekler olsa da sonuç olarak ya hepsine birden ulaşamıyor ya da asıl amaç evsizlere yardım etmek olmuyordu. Devletin de onlar için fazla bir şey yaptığı söylenemezdi.

Sokak insanları için sokaklarda yaşamının da kuralları, şartları vardı. İlk önce, hem kışın soğukunda donarak ölmek için, hem de bir kaç parça eşyasını başka evsizlere kaptırmamak için, bütün kıyafetlerini üzerlerine giyerlerdi. Sonra, herkes kendisi için bulduğu yatacak sıcak köşeyi, ki bu çoğunlukla bankamatiklerin bulunduğu kulübeler ya da metro girişleri olurdu, elinden kaçırmamak için o mıntıkadan fazla uzaklaşmamalıydı. Elbette uyumak için seçtiği yerin güvenli olduğunu da tecrübeleriyle teyit etmeliydi. Çoğunlukla daha güvende olduğundan, uyumak için gece yerine gündüz vaktini seçerlerdi.

Sokakta yaşayan kişinin yaşı küçüldükçe, içinde bulunduğu tehlikeler büyüyordu. Kendilerinden büyük evsizler tarafından şiddete, tecavüze maruz kalabildikleri gibi, kötü niyetli başka insanların da ilk hedefi haline geliyorlardı. Sonrasında ya zorla dilendiriliyor ya da hırsızlığa mecbur bırakılıyorlardı. Bir çoğu da hayatta kalabilme çabaları sırasında yaşadıklarına katlanabilmek için uyuşturucu madde müptelâsı oluyordu.

Evsizler sadece ülkemizin sorunu değildi elbette, bu tüm dünya ülkelerinin, özellikle de Amerika ve Almanya gibi gelişmiş ülkelerin bile önüne geçemediği, iyileştiremediği toplumsal bir yaraydı.

Feridenin sesiyle kendine gelen Başkomiser Ahmet, katili aramaya sokaklardan başlayacaklarsa eğer, işlerinin zor olacağını da adı gibi biliyordu.

"İşe nereden başlayalım Başkomiserim?"

Aslında nereden başlayacaklarını Başkomiser de bilmiyordu. İğneyle kuyu kazmaları gerekecekti. Sessizliği, bir süredir

elini saçlarının aradında dolaştırırken, tavana bakan Selim bozdu.

“Aklıma bir fikir geldi Başkomiserim. Madem bu adamın evsiz olduğunu düşünüyoruz, o zaman bize ancak bir evsiz yardım edebilir. Üstelik benim tanıdığım evsiz biri var. Adı Toronto Ali. Ona neden Toronto diyorlar biliyor musunuz? Bir gün çok zengin olup, Toronto şehrine taşınacakmış da ondan.”

Selim’in kıkırdaması, üzerindeki ciddi bakışları fark edince kesildi. Telaşla bilgisayara dönüp görüntülerde Gülnaz’a doğru bakan adamın donuk resminin çıktısını almak için, elindeki fareyi hızlı hızlı oynatan Selim’e gülmek için kendini zor tuttu Başkomiser.

Arabayı kullanan Feride yanında durmadan yeni tanışacağı kız hakkında konuşan Selim’in, daha dün “Annemin bulacağı kızla mı evleneceğim. Kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz,” dediğini duyar gibi oldu. Bunu ona hatırlatmadı tabii. “Hayırlısı olsun,” demekle yetindi.

“Komiserim, ama hep ben anlatıyorum. Biraz da siz anlatsanız.”

“Neyi?”

“Savcı Bey’i, desem.”

Yanaklarına sıcak basan Feride konuyu nasıl kapatacağını şaşırdı. Selim hınzırlığına tam gaz devam ediyordu.

“Dün geceki keyifli sohbetinizi görünce, Savcı Bey’le bir çay içersiniz artık diye düşünmüştüm. Hem, bir Cumhuriyet Savcısı ile bir Cinayet Büro Komiseri muhteşem ikili olurlar.”

“Kapa çeneni Selim!”

Selim’in yediği tatlı sert azar onu susturamazdı ancak gidecekleri yere gelmişlerdi ve Feride Komiserini de daha fazla utandırmak istemiyordu.

İstanbul’un işlek semtlerinden birinin, halka açık bir eğlence parkının girişindeki metal bankta oturuyordu Toronto. Biraz soluklanmak onun da hakkıydı. Yıllardır bu parkın girişi onun uğrak yeri idi. Şehrin şımarık miniklerinin ısrarlarına

dayanamayıp elinde ne var ne yoksa içerideki oyuncaklara döken yeni nesil ebeveynlere mendil satmak, işin en kolay yanıydı. Bazıları haline acıyıp parayı verir, mendili almazlardı. “Ballı müşteri,” derdi Toronto onlara. Bu parkın önü de ballı müşteri doluydu. Ara sıra görevliler tarafından uzaklaştırıldığı da oluyordu tabii ki, öyle zamanlarda da nafakasını aradığı bir iki sinema, tiyatro önü vardı. Selim’i yanında bir fıstıkla kendine doğru gelirken görünce fırladı oturduğu banktan.

“Vayy Selim abi. Hoş geldin abicim. Hayırdır, çoktandır uğramıyordun? Abla yengemiz mi? Sen de hoş geldin yenge.”

Feride bu eli yüzü kir içinde, üstü başı eski püskü çocuğa gülümsemekle yetindi. On sekizinde ya vardı ya yoktu. Üstelik tüm bakımsızlığına rağmen güzel bir çocuktan da. Masmavi gözleri, uzun kirpiklerinin arasında parlıyordu adeta.

“N’aber Toronto? Bakıyorum, hâlâ bıraktığım yerdesin. Hani zengin olacaktın?”

“Olacağım abi! Kafamda müthiş projeler var. Göreceksin bak, kardeşin bir kaç seneye kalmaz köşeyi dönecek. Ama göremezsün ki yaa. Ben o zaman çoktan Toronto’ya taşınmış olurum. Hele şu mangırları bir biriktireyim.”

Selim elindeki yiyecek paketini uzatırken, Toronto Ali mahcup bir bakışla aldı, adı dünyaca ünlü hamburgercinin paketini. Feride’nin yüreği sızladı. Kimbilir en son ne zaman hamburger yemişti Ali? Doğru dürüst bir yemek geçmiş miydi gırtlğından, ona da emin değildi Feride. Bazı insanlar gerçekten şanssız geliyordu bu dünyaya.

Toronto resimdeki adamı tanıımıyordu ama akşama kalmaz bulurdu kim olduğunu. Çevresinin ne kadar geniş olduğuyla övündüğü bir kaç söz daha dinledikten sonra, ağzını sıkı tutması konusunda Toronto’yu tembihleyip ayrıldılar oradan.

Gerçekten de daha akşam olmadan, lahana gibi kat kat giyimli adamın yerini öğrenmişlerdi. Toronto iyi iş çıkarmıştı. Cebine attığı yüklü bahşış de hayallerinin gerçekleşmesi için biriken paraların üzerine eklenmişti.

Tam bir saattir sorgu odasını gösteren camın önünden şüpheliyi seyrediyorlardı. Üst üste giydiği iki kazak bile çelimsiz vücudunu dolgun gösteremiyordu. Görüntülerde yetişkin bir adam sandıkları şüpheli aslında genç bir delikanlıydı. Hatta çocuk sayılabilirdi. Ergenlik sivilcelerinin olduğundan daha kırmızı gösterdiği yüzünü önüne eğmiş, hareketsizce duruyordu.

Kimliği yoktu, nüfusta ya da emniyette kaydı yoktu. Karşılarında kanlı canlı duran delikanlı, kayıtlara göre kağıt üzerinde yoktu.

Başkomiserin içeri girmesiyle, ilk kez başını önünden kaldırdı. Oturduğu sandalyede hazır ol vaziyetine geçti. Korkmaya, tetikte olmaya alışık gibiydi. Emniyet'e getirilirken de sonrasında da hiç itiraz etmemiş, hiç konuşmamıştı. Sağır ve dilsiz olduğunu düşündüren sessizliği Başkomiserin sorusuyla bozuldu.

"Adın ne senin delikanlı?"

"Adım yok!"

"Herkesin bir adı vardır."

"Benim yok!"

"Peki, insanlar seni ne diye çağırırlar?"

"Adsız..."

"Kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum..."

"Bence en fazla on altı, belki de on yedi yaşındasın."

"Öyle mi? Oysa ben yüz yaşında gibi hissediyorum kendimi."

Gözleri içine çökmüştü. Yaşı genç olsa da bu gözler gerçekten de yüz yaşında biri gibi bakıyordu. Hayat ışığı sönmüş, sevinci ölmüş, umutsuz, hayalsiz bir çift göz görüyordu Başkomiser karşısında.

"Buraya neden getirildiğini biliyor musun delikanlı?"

"Biliyorum."

Biliyorum, derken iki yanında duran ellerini masaya koydu. Derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi verirken başı yine önüne düştü.

"Gülnaz Ferhan'ı öldürdüğünden şüpheleniyoruz. Bu konuda söyleyeceğin bir söz var mı?"

Başını sağa sola salladı. Hâlâ önüne bakıyordu. Sessizlik

uzayınca Başkomiser yeni bir soru sordu.

“Gölnaz Ferman’ı tanıyor musun?”

Başını kaldırdı. Az önce umutsuzluğun derinliklerinde kaybolmuş gözlerini öfke bürüdü. Bu bakış birçok şeyi anlatmaya yetiyordu. Başkomiser artık emindi; bu çocuk, Gölnaz’ı tanıyordu.

İçerisi çok karanlıktı. Çok korkuyordu. Aslında Öcü diye bir şey olmadığını biliyordu. Ninesinin masallarındaki öcüler hep uydurmaydı. Zaten ninesi hiç güzel masal bilmiyordu.

Soğuk kış sabahlarında, cicaninesi sobayı yakana kadar o ninesinin yatağına kaçıyor, sıcacık yataktan hiç çıkmak istemiyordu. İşte o sabahlarda ninesi yorganı ikisinin de başının üstüne kadar çekiyor sonra da öcülü masal anlatıyordu. Hiç güzel değildi işte öcülü masal. Hem çok saçmaydı, hem de çok korkunçtu. Mezarlıkta uyuyan çocuğı üfleyerek uyandıran mezarlık perisinin ağzının kokusunu hissediyordu sanki yorganın altında. Cicaninesi sobanın demiriyle poposuna vuracak diye korktuğundan, çıkamıyordu da yorganın altından.

Cicaninesi hep sinirliydi. Oysa gözleri çok güzeldi. Yemşesildi... Kirpikleri de ninesinin masalındaki çocuğun, mezarlık perisine sapladığı oklar gibiydi. Sivri sivri ve uzun uzun. Bir insan hem bu kadar güzel, hem de bu kadar sinirli olabilir miydi? Olmasaydı keşke. Keşke cicaninesi onu bir kerecik öpseydi. Hasan’ın annesi onu hep öpüyordu. Kucağına bile alıyordu. Bir keresinde kapının önünde bakkal Nazım amcanın eski ayakkabısını top yapıp futbol oynarken düşüvermişti Hasan. Annesi taa evden ağlaya ağlaya koşmuştu da hemencecik kucağına almıştı Hasan’ı. Hem öpmüştü, hem de sevmişti. Keşke o da düşseydi. Cicaninesi de onu öperdi belki. Öper miydi ki?

Çok karanlıktı. Böceklerle, öcülerden daha korkunçtu. Geçen sefer kulağına kadar girmişti bir tanesi. Çıkaramamıştı ne yaptıysa da... Çok kaşınıyordu o günden beri kulağı. Keşke sinirlendirmeseydi cicaninesini. Bütün suç ondaydı. O dolabın

içindeki muhallebiyi neden yemişti ki? O muhallebi Caner'indi. Caner'in muhallebisini yemeseydi şimdi bu karanlık kömürlükte kalmak zorunda olmayacaktı. Ama Caner hep muhallebi yiyordu. Ne vardı ki? Bu sefer de o yemeseydi.

Ohh iyi yapmıştı işte. Pek de lezzetliydi muhallebi. Azıcık bacağı sızlıyordu. Sobanın demiri iz yapmıştı kesin. Ya da birazcık morarmıştı belki de. Kafası da acıyordu. Duvarın kenarında durmamalıydı bir daha cicannesesi tokat atarken. Sırtına da yumruk yemişti ama olsun, muhallebi çok güzeldi. Tıpkı cicannesinin gözleri gibi...

Kıştan nefret ediyordu. Kış günleri kömürlük çok soğuk oluyordu. Üşüyordu. Ceketini de vermemişti cicannesesi. "Donarsın da geberirsin inşallah burada, Allah'ın belası," diye bağırmıştı. Galiba o artık büyük adam olmuştu. Allah'ın belası olmak öyle herkesin harcı değildi. Ancak büyük adamlar Allah'ın belası olabilirdi. Babası gibi. Cicannesesi ona da hep Allah'ın belası diye bağıırırdı. Yaa, bak gördün mü, büyümüştü işte artık o da.

Acıkmıştı yine. Oysa muhallebiyi yiyeli daha ne kadarcık olmuştu ki? İki güncük... Onun gibi Allah'ın belası koca bir adam için iki gündür aç olmak neydi ki? Aç olmak zor değildi de şu susuzluk çok kötüydü. Bir yudumcuk su olsaydı keşke. Bir yudum yeterdi.

Kömürlüğün karanlığında bir köşe seçti kendine. Boş kömür çuvalı pek sıcak tutmasa da hiç olmazsa farelerden korunmuş olurdu. Sımsıkı sarıldı is kokan çuvala. Başını da altına soktu. Fareler kulaklarına giremezdi ama kulaklarını yiyebilirlerdi. Arkadaşı Hasan söylemişti.

Çok karanlıktı, çok soğuktu, çok korkuyordu ve babasının gelmesine daha bir gün vardı. Nasılsa babası gelmeden önce buradan çıkacak, temizlenip yıkanılacak ve ninesinin yanına süs bebeği gibi oturtulacaktı. Her seferinde öyle olmuştu. Cicannesine verdiği sözü yine tutacak, yine babasına hiç bir şey anlatmayacaktı. Yoksa Cicannesesi onu arka bahçedeki bok çukuruna atacaktı. Öyle söylemişti. "O çukurda kesin geberirsin," demişti.

Aslında çok uykusu vardı ama uyumamak için direniyordu. Dün

gece uyuyakalmış ve altına işemişti. Bütün gün ıslak pantolonuyla donmuştu soğuktan. Anca kurumuştur pantolonu. O kadar da dikkat ediyordu, uyumadan önce, kömürlüğün köşesine çişini yapıyordu ama ne çare ki her gece altına kaçırıyordu işte.

Evde de hep altına işerdi. Cicannesini çok kızardı ıslak döşeyi görünce, çok... Bir yandan poposuna soba demiriyle vururken, bir yandan bağırırdı.

“Geber! Allahın belası...”

Başkomiser, bir süredir gözlerini ellerine dikmiş karşısında sessizce oturan çocuğa baktı. Eliyle sağ kulağını ovalayan çocuğun gözleri doldu birden. Ne düşünüyor acaba, diye geçirdi aklından Başkomiser.

“Gülnaz’ı tanıyor musun delikanlı?”

Aynı sessizlikle boşluğa bakıyordu çocuk. Bir süre sonra gözlerini girdiği girdaptan çıkarıp Başkomisere dikti bakışlarını.

“O benim cicanımdı.”

“Üvey annen mi yani? Sen Osman mısın?”

Osman ismini hayatında ilk kez duyuyormuş gibi baktı çocuk.

“Bilmem...”

“Gülnaz’ın üvey oğlu Osman beş yaşındayken ortadan kaybolmuş. Sen o musun?”

“Bilmiyorum dedim size, bilmiyorum.”

Oturduğu masaya kapaklanıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Genç bir delikanlıdan çok, küçücük bir çocuğun hıçkırıklarıydı bunlar sanki. Sesini çıkarmadan bekledi Başkomiser Ahmet.

Hıçkırıkları azalmaya başladı. Yavaşça sırtını sandalyesine dayadı. Artık ağlamıyordu. Adsız diyordu arkadaşları ona. Neden Adsız olduğunu anlatmaya başladı. Onun yaşadıkları kader değildi. Kader bile böyle acımasız olamazdı.

“Ben yıllardır sokaklarda yaşarım. Yaşadıklarımı anlatsam, sen dinlerken bile dayanamazsın ama ben dayandım. Yaşadığım her kötülüğe dayandım. Daha ufacık bir çocukken, bir yudum ekmek

için canımı acıtmalarına sustum. Başıma gelenin ne olduğunu bile bilmeden katlandım, pis ellerin bana yaptıklarına. Büyüdükçe ben de aynı şeyleri başka çocuklara yaptım. Sokaklar başka yere benzemez Başkomiser. Yavaş yavaş öldürür insanı. Sıcak bir yatak, bir yudum ekmek hayaliyle, bize yaptıramayacakları kötülük ve bize yapmayacakları pislik yoktur. Ben bunu öğrendiğimde, daha çişimi bile tutamayacak kadar küçüktüm. Adım Osman mı, bilmiyorum; yaşı kaç, bilmiyorum; babam kim, bilmiyorum; evim nerede, bilmiyorum. Sadece bir şeyi çok iyi biliyorum; beni sokaklara atan kişiyi. Yeşil gözlerine hayran hayran baktığım, bir avuç sevgisi için ne istese yapabileceğim, anne hasretimi kollarında dindirmek için can attığım kadının, sokaklara düşmeme sebep olan kadının kim olduğunu biliyorum. Cicannem...”

Sorgu odasına bakan aynalı camın ardındaki odada Selim ve Feride adeta nefeslerini tutmuş genç delikanlının anlattığı dehşet verici gerçekleri dinliyorlardı. Bir çocuğun hayatını böylesine karartan bir kadın ölmeyi hak etmişti belki de. Bir insan evladı nasıl bu kadar cani olabilirdi? Feride sokak çocuklarının ne zorluklarla hayatta kalmaya çalıştıklarını az çok tahmin ediyordu fakat bu duydukları kanını dondurmaya yetmişti. Arka cebinde ısrarla titreyen cep telefonu düşüncelerinden çekip çıkardı Feride’yi. Selim’in meraklı bakışları eşliğinde çıktı odadan.

“Ben ona ne yapmıştım, beni neden hiç sevmedi, bilmiyorum. Her gün döverdi, her gün...”

Kelimeleri boğazında düğümleniyordu. Gözyaşları akarken, kirli yanaklarında yol yol izler bırakıyordu. Hıçkırıkları toy sesine boğuk bir hava katıyordu.

“Bir gün beni kucağına aldı. Saçlarımı okşadı. Sarıldı bile. Hayatımda son kez biri bana o gün sarılmıştı. ‘Gezmeye gidelim mi seninle?’ deyip, sıkıca elimden tuttu. Eli sıcacıktı. Birlikte hiç bilmediğim bir parka gittik. Çok güzeldi orası. Bütün gün bir kaydırağa, bir salıncağa koştum durdum. Bu yaşıma kadar, bunca kötülüğe rağmen hiç unutamadım o gün, o parktaki sevincimi. Ne zaman cicannem aklıma geldi bilmiyorum. Galiba çişim gelmişti ya da acıkmıştım. Etrafıma bakındım ama

cicannem hiç bir yerde yoktu. Havanın kararmak üzere olduğunu da o anda fark ettim. Parktaki çocukların yerini bambaşka insanlar almıştı. Çok korkmuştum. Ağlamaya başladım. Yanıma biri geldi, beni anneme götüreceğini söyledi. O adamı da bir daha hiç unutmadım. Unutmamam için ne gerekiyorsa daha ilk geceden yapmıştı çünkü. Sonra... Sonrası yok. İki gün önce çöpten yiyecek ararken gördüm onu. Hiç değişmemişti. Hâlâ çok güzeldi. İçime dolan intikam hissi tüm benliğimi kapladı bir anda. Cebimdeki üç beş lirayı da cicannemin bindiği minibüslere verdim. Onu evine kadar takip ettim. Ne acı, beni tanımadı. Tanısaydı... ”

Sustu... Sağ elini “Boşver,” der gibi salladı.

“Gülnaz’ı öldürdüğünü itiraf ediyorsun, öyle mi delikanlı?”

Başıyla onayladı çocuk. Gözlerinde pişmanlığın zerresi dahi yoktu.

“Evet, cicannemi ben öldürdüm... Çünkü o da beni öldürmüştü.”

Soruşturma odasına elinde kelepçe ile giren Selim’e hiç bakmadı çocuk. Ellerini uzattı sadece. Ayağa kalkarken Başkomisere döndü. Bir şeyler daha söylemek ister gibi araladı dudaklarını. Ne düşündüyse vazgeçti konuşmaktan.

Başkomiser Ahmet kalktığı sandalyeye çöktü. Ruhu artık ne cinayetleri, ne de cinayetlerin sebeplerini kaldıramayacak kadar yorgundu. Ölenlere mi kurban demeliydi, öldürenlere mi, bilemedi. Meslek hayatının en zor kısmıydı böyle vakalar. Küçük bir çocuğun gözündeki ışığı söndüren Gülnaz, Osman’dan daha mı az katildi?

Kapının ardından gelen feryatlar kendine getirdi Başkomiser Ahmet’i. Bu Feride’nin sesiydi. Çılgınlıkların inlettiği koridora çıktığında Feride’nin bağırarak, tepinerek Selim’e bir şeyler anlattığını gördü. Selim’in endişeli bakışları daha da korkuttu Başkomiseri.

“Ne oldu Feride? Kızım, ne oldu söylesene, ne var?”

Feride telaşla, elinde tuttuğu telefonu gösterdi.

“Başkomiserim...”

Feride’nin titreyen dudakları aradığı kelimeyi bulamıyor gibiydi.

“Başkomiserim... Başkomiserim... Ahmet abi... Hayal yok! Kızım yok!

Kaybolmuş...”

Son.

Yeşim YÖRÜK. Detektif proza